

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3223/2525

นายเฟรด ลี เคนเนอร์โจทก์ บริษัทปาร์คเคอร์ ดริลลิ่ง จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 4, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานฯ มาตรา 52

ย่อ / หลักกฎหมาย

บุคคลที่อยู่ในราชอาณาจักรไทยย่อมจะต้องอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายไทย ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายมหาชนหรือกฎหมายเอกชนโดยเฉพาะในทางอาญา ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 4 บัญญัติว่าผู้ใดกระทำความผิดในราชอาณาจักรต้องรับโทษตามกฎหมาย ส่วนในทางแพ่งข้อขัดแย้งระหว่างบุคคลต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในบางกรณีหากมีปัญหาว่าจะใช้กฎหมายของประเทศใดบังคับ ก็ต้องเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการชดกันแห่งกฎหมายฯ ปัญหาแรงงานส่วนใหญ่ต้องบังคับตามประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่อง การคุ้มครองแรงงาน และพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 โดยเฉพาะพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ ฯ หมวด 10 มีบทบัญญัติกำหนดโทษทางอาญาแก่ผู้ฝ่าฝืน หากมีการกระทำความผิดทางอาญาตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ ฯ ภายในราชอาณาจักรก็ต้องฟ้องร้องต่อศาลไทย และบังคับตามกฎหมายไทยไม่มีเหตุผลใดที่จะแยกฟ้องและบังคับตามกฎหมายของประเทศไทย เฉพาะในทางอาญาแต่ปัญหาแรงงานแท้ ๆ ให้ฟ้องร้องและบังคับตามกฎหมายของประเทศอื่น ดังนั้น เมื่อมีข้อพิพาทแรงงานในประเทศไทย แม้จะมีการตกลงจ้างกันในประเทศอื่น ก็ต้องฟ้องร้องและบังคับคดีตามกฎหมายไทยโดยไม่ต้องคำนึงว่าคู่กรณีเจตนาให้ใช้กฎหมายของประเทศใดบังคับ จำเลยทำสัญญาจ้างโจทก์ที่ประเทศสิงคโปร์ ต่อมาเมื่อมีการผิดสัญญาในประเทศไทย โจทก์จึงฟ้องเรียกเงินเดือนค่าเบี้ยเลี้ยง เงินโบนัส ค่ารักษาพยาบาล ค่าเดินทางค่าใช้จ่ายหนี้ของโจทก์ ค่าซ่อมรถ ค่าภาษีและค่าปรับภาษีจากจำเลย กรณีต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการชดกันแห่งกฎหมาย ฯ มาตรา 13 คือต้องถือตามเจตนาของคู่กรณี แต่เมื่อไม่อาจทราบได้ว่าขณะทำสัญญาคู่กรณีประสงค์จะใช้กฎหมายของประเทศใดบังคับและปรากฏว่าคู่กรณีมีสัญชาติอเมริกันทั้งสองฝ่าย กฎหมายที่ใช้บังคับแก่กรณีตามฟ้องจึงต้องเป็นกฎหมายสัญชาติอันร่วมกันของคู่กรณีคือกฎหมายของสหรัฐอเมริกา แต่ไม่มีฝ่ายใดนำสืบว่ากฎหมายของสหรัฐอเมริกาในเรื่องนี้มีอยู่อย่างไร กรณีจึงต้องบังคับตามมาตรา 8 คือให้ใช้กฎหมายของประเทศไทย อุทธรณ์ว่าที่ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงตามคำพยานโจทก์นั้นเป็นการรับฟังขัดกับพยานหลักฐานในสำนวนเพราะเป็นการฟังพยานบอกเล่า โจทก์สืบไม่ได้ตามที่ตนมีหน้าที่นำสืบจึงต้องถือข้อเท็จจริงตามคำให้การของจำเลย ดังนี้ เป็นอุทธรณ์ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลางจึงเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงาน ฯ มาตรา 55 เบี้ยเลี้ยงชีพที่นายจ้างจ่ายให้ลูกจ้างมีจำนวนแน่นอนและจ่ายให้เป็นประจำเป็นรายเดือนเช่นเดียวกับเงินเดือนจึงเป็นการจ่ายเพื่อตอบแทนการทำงานในเวลาปกติของวันทำงานถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของค่าจ้าง จึงต้องนำมารวมกับเงินเดือนเพื่อคำนวณค่าชดเชยด้วย โจทก์มิได้ฟ้องขอให้บังคับจำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแม้โจทก์นำสืบฟังได้ว่าจำเลยบอกเลิกจ้างและเลิกจ้างในวันเดียวกันก็ยังไม่พออนุมานได้ว่าโจทก์ฟ้องเรียกสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์จึงเกินคำขอ ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานฯ มาตรา 52

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ได้สมัครงานกับจำเลยที่ ๑ ณ ประเทศสิงคโปร์ จำเลยที่ ๑ รับโจทก์เป็นลูกจ้างประจำแล้วส่งมาทำงานในประเทศไทย ต่อมาจำเลยทั้งสองได้ร่วมกันเลิกจ้างโจทก์โดยไม่เป็นธรรม ขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยพร้อมดอกเบี้ย เงินเดือน ค่าเบี้ยเลี้ยงชีพ เงินโบนัส ค่ารักษาพยาบาล ค่าพาหนะค่าที่จำเลยใช้รถโจทก์ ค่าซ่อมรถ ค่าภาษีและค่าปรับภาษีแก่โจทก์เป็นเงินรวม ๕,๕๐๖,๖๘๔ บาท จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ให้การและฟ้องแย้งว่า จำเลยที่ ๑ ไม่มีสำนักงานสาขาในประเทศไทย และสัญญาทำกันที่ต่างประเทศ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ มิได้จ้างโจทก์เป็นส่วนตัวและมีได้โต้แย้งสิทธิของโจทก์ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ โจทก์จึงใจทำให้จำเลยที่ ๑ เสียหายอยู่เสมอละเลยไม่ปฏิบัติงาน ไม่เชื่อฟังคำสั่งของผู้บังคับบัญชา จำเลยจึงมีสิทธิเลิกจ้างโจทก์นอกจากนี้โจทก์ยังทำให้เครื่องจักรของจำเลยที่ ๑ เสียหายคิดเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และจำเลยที่ ๑ ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการหาคนงานใหม่แทนโจทก์เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับโจทก์ใช้ค่าเสียหายจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาทพร้อมดอกเบี้ยแก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งว่า โจทก์ไม่เคยประพฤติดื้อหรือบกพร่องในหน้าที่จำเลยที่ ๑ ไม่มีอำนาจฟ้องเรียกค่าเสียหายจากโจทก์ ขอให้ยกฟ้องแย้ง ต่อมาโจทก์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ ๒, ที่ ๓ และที่ ๔ ศาลแรงงานกลางอนุญาต ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยเป็นเงิน ๖๓,๒๙๖ บาท พร้อมดอกเบี้ย และสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน ๑๕,๐๐๒.๔๐ บาท แก่โจทก์ ค่าขออื่นของโจทก์นอกจากนี้ให้ยก และให้ยกฟ้องแย้งจำเลย โจทก์และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงได้ความว่าสาขาของจำเลยที่ ๑ ที่ประเทศสิงคโปร์ ทำสัญญาจ้างโจทก์ที่ประเทศสิงคโปร์แล้วส่งโจทก์มาทำงานในประเทศไทย โจทก์ทำงานยังไม่ครบ ๑ ปี จำเลยที่ ๑ ก็เลิกจ้างโจทก์ โจทก์และจำเลยที่ ๑ มีสัญชาติอเมริกัน เห็นสมควรวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อ ๒.๒ เสียก่อนจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่าโจทก์จำเลยตกลงว่าจ้างกันที่ประเทศสิงคโปร์ ย่อมมีเจตนาที่จะผูกพันกันตามกฎหมายสิงคโปร์ เมื่อโจทก์ไม่นำสืบว่ากฎหมายในเรื่องค่าชดเชยของประเทศสิงคโปร์บัญญัติไว้อย่างไร โจทก์จึงไม่มีสิทธิรับค่าชดเชย ศาลฎีกาพิเคราะห์ปัญหาข้อนี้แล้ว เห็นว่าตามกฎหมายไทย บุคคลที่อยู่ในพระราชอาณาจักรไทยย่อมจะต้องอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายไทยไม่ว่าจะเป็นกฎหมายมหาชนหรือกฎหมายเอกชน โดยเฉพาะในทางอาญาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๔ บัญญัติว่า "ผู้ใดกระทำความผิดในราชอาณาจักรต้องรับโทษตามกฎหมาย" ในทางแพ่งข้อขัดแย้งระหว่างบุคคลต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในบางกรณีหากมีปัญหาว่าจะใช้กฎหมายของประเทศใดบังคับ ก็ต้องเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ ในปัญหาแรงงาน ส่วนใหญ่ต้องบังคับตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงานและพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยเฉพาะพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ หมวด ๑๐ มีบทบัญญัติกำหนดโทษทางอาญาแก่ผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตราต่าง ๆ ไว้ในมาตรา ๑๒๘ ถึง ๑๕๙ หากมีการกระทำความผิดทางอาญาตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ ภายในพระราชอาณาจักรไม่ว่าผู้กระทำความผิดจะเป็นคนสัญชาติใด ก็ต้องฟ้องร้องต่อศาลไทย และบังคับตามกฎหมายไทยฉะนั้น เมื่อมีการขัดแย้งในปัญหาแรงงานในประเทศไทย ก็ต้องฟ้องร้องและบังคับตามกฎหมายไทยโดยไม่ต้องคำนึงว่าคู่กรณีจะมีเจตนาให้ใช้กฎหมายของประเทศใดบังคับ เพราะเมื่อมีปัญหาแรงงานเกิดขึ้นไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่จะแยกฟ้องร้องและบังคับตามกฎหมายของประเทศไทยเฉพาะแต่ในทางอาญา แต่ในปัญหาแรงงานแท้ ๆ

ให้ฟ้องร้องและบังคับตามกฎหมายของประเทศอื่นดังนี้เมื่อมีข้อพิพาทแรงงานระหว่างโจทก์และจำเลยในประเทศไทย แม้จะมีการตกลงจ้างกันในประเทศสิงคโปร์ ก็ต้องฟ้องร้องและบังคับคดีตามกฎหมายไทย อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้น จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ในข้อ ๒.๑ ว่า จำเลยที่ ๑ ไม่มีสำนักงานในประเทศไทยสำนักงานของจำเลยที่ ๑ ในประเทศไทยเป็นเพียงสำนักงานติดต่อเท่านั้นโจทก์ซึ่งมีหน้าที่นำสืบในข้อนี้ก็ไม่สามารถนำพยานหลักฐานมาแสดงว่าสำนักงานของจำเลยในประเทศไทยเป็นสำนักงานสาขาการที่ศาลแรงงานกลางฟังว่าโจทก์นำสืบว่าผู้จัดการฝ่ายบุคคลของจำเลยที่ ๑ ในประเทศสิงคโปร์ได้บอกว่าสำนักงานในประเทศไทยของจำเลยที่ ๑ เป็นสำนักงานสาขาของจำเลยที่ ๑ แต่จำเลยมิได้นำสืบแก้ข้อนี้เลย จึงเป็นการขัดกับพยานหลักฐานในสำนวน เพราะเป็นการฟังพยานบอกเล่า ส่วนพยานจำเลยที่ ๑ ให้การไว้ชัดเจนว่าสำนักงานในกรุงเทพฯ ไม่ใช่สำนักงานสาขาพิเคราะห์แล้วเห็นว่าเป็นการอุทธรณ์ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลางจึงเป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๔ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ ต่อไปศาลฎีกาจะได้วินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ โจทก์อุทธรณ์ว่าค่าเสียหายอย่างอื่นตามฟ้อง (นอกเหนือไปจากค่าชดเชย) โจทก์และจำเลยที่ ๑ มีภูมิลำเนาในประเทศไทย เมื่อโจทก์และจำเลยมิได้ตกลงกันไว้ชัดแจ้งว่า เมื่อมีคดีพิพาทกันขึ้นจะใช้กฎหมายใดบังคับ จึงเป็นที่เห็นได้โดยปริยายว่าโจทก์จำเลยมีเจตนาให้ใช้กฎหมายของประเทศไทยบังคับปัญหาข้อนี้ศาลฎีกาพิเคราะห์แล้วเห็นว่าโจทก์จำเลยทำสัญญาจ้างกันที่ประเทศสิงคโปร์ เมื่อมีปัญหาว่าจะใช้กฎหมายใดบังคับ ต้องพิจารณาตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ มาตรา ๑๓ ซึ่งบัญญัติว่า "ปัญหาว่าจะพึงใช้กฎหมายใดบังคับสำหรับสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญหรือผลแห่งสัญญานั้นให้วินิจฉัยตามเจตนาของคู่กรณี ในกรณีที่ไมอาจหยั่งทราบเจตนาชัดแจ้งหรือโดยปริยายได้ ถ้าคู่สัญญามีสัญชาติอันเดียวกันกฎหมายที่จะใช้บังคับก็ได้แก่กฎหมายสัญชาติอันร่วมกันแห่งคู่สัญญาถ้าคู่สัญญาไม่มีสัญชาติอันเดียวกัน ก็ให้ใช้กฎหมายแห่งถิ่นที่สัญญานั้นได้ทำขึ้น" ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ผู้จัดการฝ่ายบุคคลของจำเลยที่ ๑ ประจำสำนักงานสาขาประเทศสิงคโปร์และเป็นคนรับโจทก์เข้าทำงานเบิกความว่า สัญญาจ้างทำที่ประเทศสิงคโปร์ จึงต้องบังคับตามกฎหมายของประเทศสิงคโปร์ ปัญหาข้อนี้โจทก์มิได้นำสืบถึงเลยว่าได้ตกลงกันไว้อย่างใดหรือไม่ กรณีจึงพอเป็นที่ทราบเจตนาของโจทก์จำเลยได้โดยปริยายว่าโจทก์จำเลยได้ตกลงกันให้บังคับตามกฎหมายของประเทศสิงคโปร์แต่คู่ความมิได้นำสืบว่ากฎหมายของประเทศสิงคโปร์ในข้อนี้มีอยู่อย่างไรจึงพิพากษายกฟ้องโจทก์ในประเด็นข้อนี้ ศาลฎีกาเห็นว่าขณะที่โจทก์จำเลยทำสัญญาจ้างกัน ไม่มีพยานหลักฐานว่าทั้งสองฝ่ายตกลงกันว่าอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ พฤติการณ์ที่พอจะอนุมานเจตนาของคู่กรณีก็ไม่ปรากฏค่าเบิกความของพยานจำเลยที่ศาลแรงงานกลางหยิบยกมาวินิจฉัยนี้มีใช้พยานหลักฐานที่จะฟังว่าคู่กรณีมีเจตนาที่จะให้ใช้กฎหมายของประเทศใดบังคับแก่กรณีตามฟ้อง แต่เป็นเพียงความเห็นของพยานเท่านั้น ดังนี้จึงต้องถือว่าไม่อาจทราบเจตนาชัดแจ้งหรือโดยปริยายว่าคู่กรณีประสงค์จะให้ใช้กฎหมายของประเทศใดบังคับ ปรากฏว่าคู่กรณีมีสัญชาติอเมริกันทั้งสองฝ่ายกฎหมายที่ใช้บังคับแก่กรณีตามฟ้องจึงต้องเป็นกฎหมายสัญชาติอันร่วมกันของคู่กรณี ซึ่งได้แก่กฎหมายของสหรัฐอเมริกา แต่ไม่มีฝ่ายใดนำสืบว่ากฎหมายของสหรัฐอเมริกาในเรื่องนี้มีอยู่อย่างไร กรณีจึงต้องบังคับตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมาย พุทธศักราช ๒๔๘๑ มาตรา ๘ คือให้ใช้กฎหมายภายในของประเทศไทย ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อนี้ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย โจทก์อุทธรณ์ต่อไปว่า โจทก์ได้รับเงินเดือน

เดือนละ ๖๓,๒๙๖ บาท เบี้ยเลี้ยงชีพเดือนละ ๓๑,๐๕๐ บาท แต่ศาลแรงงานกลางมิได้นำเบี้ยเลี้ยงชีพซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของค่าจ้างมาเป็นฐานคำนวณค่าชดเชย ค่าชดเชยและดอกเบี้ยตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลางจึงไม่ถูกต้อง พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เบี้ยเลี้ยงชีพที่จำเลยที่ ๑ จ่ายให้โจทก์มีจำนวนแน่นอน จ่ายให้เป็นประจำเป็นรายเดือนเช่นเดียวกับเงินเดือน จึงเป็นเรื่องที่จ่ายเพื่อตอบแทนการทำงานในเวลาทำงานปกติของวันทำงาน ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของค่าจ้างและต้องนำมารวมกับเงินเดือนเพื่อคำนวณค่าชดเชยด้วย เงินเดือนและเบี้ยเลี้ยงชีพที่จำเลยที่ ๑ จ่ายให้โจทก์รวมกันเป็นเงินเดือนละ ๙๔,๓๔๖ บาท โจทก์ทำงานไม่ครบ ๑ ปี มีสิทธิได้ค่าชดเชยเท่ากับค่าจ้าง ๑ เดือน เป็นเงิน ๙๔,๓๔๖ บาท ไม่ใช่ ๖๓,๒๙๖ บาท ตามคำวินิจฉัยของศาลแรงงานกลางอุทธรณ์ โจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า โจทก์นำสืบว่าจำเลยบอกเลิกจ้างในวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๒๔ และเลิกจ้างในวันนั้นพออนุมานได้ว่าโจทก์ฟ้องเรียกสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าก่อนการเลิกจ้างมาด้วย และพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ชำระสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน ๑๕,๐๐๒ บาท ๔๐ สตางค์ด้วยนั้นพิเคราะห์แล้วเห็นว่าตามคำฟ้องและคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ไม่ได้ขอให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงินจำนวนนี้ เพียงแต่ได้ความว่าจำเลยบอกเลิกจ้างและเลิกจ้างในวันเดียวกันยังไม่พออนุมานได้ว่าโจทก์ฟ้องเรียกสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า คำพิพากษาของศาลแรงงานกลางในส่วนนี้จึงเกินคำขอของโจทก์ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๒ จำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องชำระเงินจำนวนนี้ให้โจทก์ อย่างไรก็ดี ศาลแรงงานกลางยังมิได้วินิจฉัยปัญหาเรื่องค่าเสียหายอย่างอื่นตามฟ้อง (นอกเหนือไปจากค่าชดเชย) ศาลฎีกาเห็นสมควรย้อนสำนวนให้ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยปัญหาข้อนี้เสียก่อน พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลแรงงานกลางเป็นว่า ให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าชดเชยเท่ากับค่าจ้าง ๓๐ วัน เป็นเงิน ๙๔,๓๔๖ บาท พร้อมทั้งดอกเบี้ยในเงินต้น ๙๔,๓๔๖ บาท ในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันเลิกจ้างจนกว่าจะชำระเสร็จให้โจทก์โดยจำเลยที่ ๑ ไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้โจทก์ และให้ยกคำพิพากษาศาลแรงงานกลางเฉพาะในประเด็นที่ได้วินิจฉัยเรื่องค่าเสียหายอย่างอื่นตามฟ้อง (นอกเหนือไปจากค่าชดเชย) ให้ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยเฉพาะปัญหาข้อนี้แล้วพิพากษาใหม่ตามรูปความ

องค์คณะ

สุรัช รัตนอุดม · ขจร หะวานนท์ · พิพัฒน์ จักรางกูร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3223/2525>